

Arnhem, 4 december 2022

Lieve Marcel van Roosmalen,

We vierden pakjesavond en ik kon me nauwelijks meer herinneren hoe overzichtelijk het leven was wanneer je nog lijstjes van verlangen kon maken.

Overzichtelijke verlangens bovendien,
die in gekleurd papier
in een juten zak voor je deur worden gezet.

Het is een mooie tijd, waarin verlangens tastbaar zijn,
maar ook een tijd die snel slijt;
verlangens hebben de neiging te verdampen tot illusies.

Ik las in de Gelderlander, het nieuwsorgaan van mijn provincie,
dat jij het Westen achter je wil laten en terug naar Arnhem komt.

Een verlangen dat ik snap.
De Randstad vreet toch stukjes uit je ziel.
Je bent niet de eerste die naar het Oosten trekt
om te voorkomen dat 'ie met een leegte in de borstkas achterblijft.

Dus je wil terug. Of, nou ja, terug: je hebt natuurlijk nooit ín Arnhem gewoond.
Je komt uit Velp.
Gemeente Rheden.

En er is weinig mis met Velp hoor.
Het is er groen, er staan mooie huizen,
ik kom er eens per maand plasma geven;
in Velp zit de bloedbank boven het pijncentrum.

Ik weet niet waarom maar ik vind dat poëtisch.

Ik was er deze week nog, in Velp,
om *chocolate chip*-pepernoten te kopen
die overal in Arnhem waren uitverkocht.

Ik wil zeggen dat ik dat voor mijn kinderen deed,
maar al heb ik dat zeker voor ze over;
ik kocht die pepernoten voor mezelf.

Ze hadden nog vijf zakken.
Ik heb ze allemaal meegenomen
en thuis in de kelder verstopt.

Sommige verlangens blijken vervulbaar.

Het verlangen naar pepernoten, bijvoorbeeld,
of het verlangen naar Arnhem

dat voor jou - na al die jaren Velp en verder weg -
eindelijk vervuld zal worden.